

А когато момчето стана на седъмъ години, грижливиятъ баща рѣши да го научи всичко, което трѣбва да знае единъ царски синъ. Като свика своитѣ съвѣтници, той ги попита:

— Кажете, кой е най-мъдриятъ отъ васъ? Кой ще го научи онова, което трѣбва да знае единъ прѣстолонаслѣдникъ?

А тѣ отговориха:

— Царю, отъ всички ни най-мъдръ е Висмавитра. Той е проникналъ по-дълбоко въ тайнитѣ на кисанията, той всички надминава по ученостъ и знания.

И Висмавитра стана учителъ и наставникъ на младия князь. И първиятъ още день царскиятъ синъ зе дъска отъ червено дърво, украсена съ скъпоцѣнни камъни, улови перото, скромно наведе очи и застана прѣдъ мъдреца.

— Дѣте, напиши ей това! — рече мъдрецътъ и бавно произнесе единъ стихъ, който могатъ да слушатъ само високородени хора.

— Слушамъ, — кротко отговори князътъ.

Бързо той написа свещения стихъ и не на единъ, а на много езици: написа го на езика на пещернитѣ и крайморски жители, на езика на поклонницитѣ на земята, огъня и слънцето, на езика на магитѣ, на езика на планинскитѣ жители. Послѣ прочете той стиха на езика на всички народи. А Висмавитра каза:

— Стига; ще минемъ къмъ смѣтането. Повтаряй слѣдъ мене: смѣтай, както азъ ще смѣтамъ, докато стигнемъ до сто хиляди.

И дѣтето повтори слѣдъ него единици, десетици, стотици, хилядни и не спрѣ: то шѣпнѣше по-нататкъ ония числа, съ които може да се прѣ-